

Иван Вазов

Тотка

I

Влакът напусна станцията Вакарел и продължи пътя си, като трепереше и гърмеше към София.

– Тотке, кой беше тоя младеж, дето слезе във Вакарел?

– Господин Чиханов.

– Че отде се знаеш?

– От Конарци, мамо.

– Па толкова приказвахте и се смяхте!

– Ох, остави, мамо, ти пак...

– И трябваше ли да приказваш толкова! Който ви видеше, ще помислеше, че сте сгодени или женени. Ти тая свобода да я пооставиш в София. Там теглят и ценят хората, там не е Конарци...

– Ох, мамо!...

Разговорът се прекъсна, защото влакът минаваше високия мост при Побит камък, и Тотка припна при прозореца да наднича над ямата, като видя, че това правят всичките пътници. Само майка ѝ не стана и остана на мястото си угрижена. Тя беше жена на средна възраст, забрадена с кърпа и облечена провинциално и сиромашки. По сухото ѝ, бледно, с изострени ъгли лице човек би я зел за по-стара, отколкото беше в същност.

Когато минаха моста, Тотка дълго стоя на прозореца; вятърът развяваше русите златисти косми по челото ѝ и по врата ѝ и двете жълти пера на капелата ѝ.

Майката чакаше нетърпеливо връщането на Тотка. Тя имаше още да ѝ приказва, на гърдите ѝ беше тежко. Тя извика:

– Тотке!

Тотка се извърна бързо, не отговори и пак фана да гледа към полето, към ожънатите ниви и изруселите от жегата ливадяци между тях.

– Баба Ганчовица ще я стегне хубаво, ще ѝ държи юздата отблизо – продума си майката, като не сваляше очи от стройния стан на дъщеря си, небрежно облегната на прозореца на вагона.

II

Тотка Танчова беше сега двайсет и две годишна девойка, русокоса, с бяло, кръгло лице, свежи, чувствени устни, кротки, хубави сини очи, над които се изящно извиваха склучени тънки вежди. Тя носеше модна тъмносиня рокля, ужлътна пелеринка въз напета снага и рамена и капела с широки поли и с кафява атлазена лента, отдето стърчаха двете вечно подвижни пера.

Щерка на едно семейство, добро на времето си, но разорено през Руско-турската война, току през която се беше родила, Тотка най-напред беше се учила в родния си град Мезарево, а после свършила до пети клас в Пловдивската девическа гимназия със скромните средства, които можеше да отдели от залька си застарелият ѝ и сиромах баща. Първо и най-голямо чедо тяхно, родителите ѝ смятаха да я поизучат, за да се задоми по-добре, или пък да може да стане учителка и тям да помага. Но по немотията на баща си, който имаше пет по-малки деца още, тя се принуди да напусне гимназията и стана народна учителка в село Конарци. Останала независима, Тотка фана да се ползува от независимостта си. Лекомислена по природа, наклонна към весел и свободен живот, излязла от училището с повърхностно образование в главата и с кухи нежни писъмца в дъното на ковчегата си, получавани от момчетия в отговор на прашаните – мили тайни от гимназиалния живот, тя още в първите месеци смути селяните с леките си обноски и открито приятелствуване с един малък чиновник, едничкия там, с когото намериха възможност да украсят еднообразието на съществуването си в глухото село. По-после нейната близост с един офицер – временно дошъл тук по служебни занятия – ги смути още повече. Голяма съблазън беше за селяните, когато на един манастирски сбор я видяха заедно с офицера, яхнали на коне, и че той ѝ помага да слезе, като я пое в обятията си. Поп Димо се развика с негодувание, на което двамата кавалеристи отговориха с разхождане под ръка из орешака, пеейки весели песни... Общината се оплака на инспектора; инспекторът, човек със свободолюбиви начала, намери, че учителката е постъпила като свободен човек, направи ѝ бележка, но не даде ход на оплакването. Тогава отиде работата до Министерството на просвещението; Министерството погледна по-консервативно на въпроса. Тотка биде уволнена и лишена завинаги от правото да учителствува. Тя се върна в родния си град с коса, направена на кок, и

със синя копринена моряшка блуза, купена пътьом през Пловдив. Нейното появяване в родния ѝ градец причини скръб на родителите ѝ, очудване на жителите, позачули вече нейните истории в Конарци, и удоволствие на младежите. Те се повлякоха подире ѝ. Тотка кокетничеше в моряшката си блуза, още по-напета и привлекателна станала в пълно съзнание на силата си и хубостта си. Тя тържествуваше. Три месеца стигаха, за да направи баща си и майка си да не смеят да гледат хората поради клюките, от които бръмчеше градецът. Баштата беше в отчаяние, майката праждосваше школата и учението им. Тотка видя, че животът ѝ тук ставаше невъзможен. Тогава реши да постъпи в акушерското училище в София със спестените пари от платката си, за да си оздрави поприще. Танчо и Танчовица най-напред се зачудиха, като чуха намерението на Тотка да става „баба“, после склониха, нямаше поне да я хранят и да се червят тука. – И ето, майка ѝ тръгна с нея за Пловдив с кола, а оттам по железницата за София, сама да потропа на влиятелни порти и при познати лица за приемането дъщеря им в акушерското училище.

III

Половин година мина.

Тя следваше акушерския курс. Тя се бе записала „Тодорица Атанасова“ в училищната книга. Животът ѝ в къщата и под надзора на баба Ганчовица, мезаревчанка и далечна роднина, която ѝ бе дала стая под наем по молба на майка ѝ, беше тих и редовен. Добрата баба Ганчовица, според както се беше обещала, нагледваше и пазеше Тотка като свое дете. Та нямаше причини да се сърди или да я мъмри: Тотка се държеше добре и освен няколко познайници-съученички нямаше други свръзки. Само една гостенка Тоткина, Кула Дидова, я правеше недоволна. Кула Дидова беше също от Мезарево, напусната от мъжа си, живееше с отдаване стаи под наем, жена халосана в ума и с лоша слава. Но баба Ганчовица не знаеше, че и Тотка походва у Кула. Понеже ѝ искаше отчет при няколкократните ѝ закъснявания за вечеря, Тотка до едно време дава разни причини, па най-после се възбунтува против игото си. Тя обяви, че жельдъкът ѝ се поврежда от гозбите на бабината Ганчовичина трапеза и че ще се храни на ближния ресторан, заедно с три другарки от акушерското училище.

Подир това решение, веднага приведено в изпълнение, Ганчовица тежко въздъхна, поклати кахърно глава и окая майка ѝ.

– Клетата булка, как да ѝ обадя това, не ми дава сърце...

Оттук нататък Тотка завоюва всичката си свобода, връщаше се по който час щеше, случваше се по няколко дни на ред да си не продумват душа с домакинята, която само пъшкаше и се косеше безпомощно.

Но на майка ѝ не щеше да пише.

Кула съвсем престана да дохожда.

IV

Луната осветляваше през листнатата мрежа на акациите част от алеите на Градската градина, които на всяка минута ставаха по-пусти. На едно столче, под тъмния заслон на бряста, седяха още двама души и приказваха: момък и девойка.

Момъкът пушеше цигара. При всяко дръпване краят на цигарата светваше по-силно и осветляваше тънички мустаци над румени уста; няколко игриви зари от луната сегиз-тогиз се промъкваха между полюляваните от зефира листа и осветляваха мигновено кръглото лице на Тотка.

Градината пустееше и ставаше по-безлюдна.

– Тодорице, защо се съмняваш в моето честно слово? – подзе момъкът, прекъснат от минаването близо на един закъснял човек, разговора.

– Аз ли? Защото на мъжете е свойствено да лъжат – отговори Тотка, като шареше с края на омбрелата си пясъка.

– Всичките?

– Да.

– Ти си много млада, за да дойдеш до такова заключение за хората.

– Да, но...

Тя замлъкна.

– Ти знаеш, че те обичам?

– Знам.

– И ти ме обичаш, в това не се съмнявам.

– Не се съмнявай.

– Тогава защо съмнение? Аз ти казвам онова, което мисля и което вярвам. Ти идущата година свършваш акушерство, а аз свършвам педагогическия факултет. После сме щастливи... тоест, и сега сме щастливи, но тогава ще бъдем законно и напълно щастливи. Ние сме роби на глупавите обществени условия...

– Аз ще оставя баба Ганчовица, не мога да ѝ пренасям тиранията – каза Тотка.

– Остави я.

– Трябва да потърся стая.

– Ела у Кулини, има сега свободна.

– Има?

– До моята стая...

Тотка гледаше месечината.

– Ох, колко хубаво! – въздъхна тя. Гласът ѝ трепереше, а умът ѝ се понесе в бъдащото...

Един нисък човек с дебела тояга и с умерени стъпки мина из близката алея и се изгуби нататък.

Момъкът извади часовника, турна цигарата над него, смукна и освети циферблата.

– Десет и половина часът – каза той.

– Малко ме е грижа – изшушна Тотка.

– Щастливите не питат за времето – засмя се той, като я обгърна около врата и я цалуна.

– Тук е много тъмно, да станем – каза тя и се изправи.

И той стана.

– Нощта е толкова очарователна, щото не ми се иска да се прибера, нито да се разделим.

– И аз също.

– Да походим.

Фанати ръка под ръка, те направиха няколко обиколки из алеите. Луната се тулеше често зад облаците, тишината в градината не се нарушаваше вече от никой минувач.

Поседнаха пак на едно столче, отдето през дърветата се гледаше бюфета. Тогава видяха, че фенерите пред него бяха изгасени и вратата му затворени.

– Да излезем по-скоро, че може да заключат градината! – каза Козачев.

Станаха и тръгнаха към най-близката порта. Но я намериха заключена вече. Отидоха при друга – и тя също. Тогава се смутиха. Те не бяха усетили как се е минало времето и сега оставаха пленници в градината! Лутнаха се към другите врати, дано някоя бъде отворена, и ги намериха затворени. Те бяха запъхтени, потни от тичане из разните заглъхнали алеи. Фенерите осветляваха отвън улицата, глуха, както и градината. Спряха се разтревожени, уплашени. Те трепереха при мисълта, че може да се принудят да пренощуват на някое столче като нощни нехранимайковци. Хладничко ставаше и Тотка потръпваше под леките си дрехи. Месецът съвсем залезе зад облаци и алеите потъмняха и се сляха с черните силуети на дърветата.

– Не можем по никой начин тук да останем – каза Козачев; – полицията прави ноще преглед из такива места поради крадците. Трябва да повикаме стражар, като замине по улицата.

– Как ще му обясним? – попита Тотка.

– Закъснели сме и нищо...

– А ако ни попитат кои сме?

– Мъж и жена.

– А ако се усъмнят и ни заведат в участъка, па изпитат утре? – попита Тотка развълнувана.

– Чорт го зел, това е възможно – изгълча Козачев със зъбите си.

– Тогава аз съм опозорена и мене ще ме изпъдят от училището.

– Не се безпокой, защо ще се усъмнят? Какво лошо сме сторили?

При това акушерките не са длъжни да бъдат светици, а да си извършват добре работата, която няма нищо с бшо с буржоазната нравственост.

Но Козачев сам разбра, че тоя софизъм не можеше да успокои девојката, и си блъскаше ума да намери изход из това мъчно и в същото време глупаво положение. Те се бяха спрели пред вратата срещу улица Леге. Уличният фенер фърляше тиха светлина към тях.

– Но ние не можем тук да спим! – каза той.

Един конен стражар се зададе на улицата. Той го извика решително. Стражарът спря.

– Моля, кажете комуто трябва, да отворят градината, че сме закъснели с жена си, без да знаем, че портите тъй рано се затварят.

Стражарът се вгледа в тях, повърна коня назад и бързо отиде към участъка. Туптенето скоро заглъхна в тъмнината.

Тотка плачеше.

– Аз съм изпъдена!

– Ужасно! – мислеше Козачев. – Сега – участък, разпитванета, поразии... Мигар да се префърлим през куклите? – Той се качи на зида, на който стоеше желязната ограда на градината, и се убеди, че тоя план е неосъществим и безумен. Внезапно из една алея към тях се зададе нисък човек с тояга и приближи.

– Кой е тук? – попита Козачев.

– Пазачът – отговори човекът.

– Ах! Пазачът! – извикаха радостно Козачев и Тотка. Помолиха го да отключи.

– Тая врата е само притворена – каза пазачът, – нея не заключваме още...

В един миг студентът и Тотка бяха на плочника. Те си отдъхнаха с облекчение.

– Да вървим сега! – каза той и фана я под мйшница и я поведе. Когато закривиха и зеха пътя към девическата гимназия, зададе се насреща

конният стражар и един пеши. Двамата млади си заминаха спокойни, изгледани внимателно от пазачите на тишината.

– За нас са – пошушна Козачев.

– Как глупаво щяхме да се опозорим! – пошушна Тотка. И двамата забързаха да се отдалечат по-скоро. Сега те бяха щастливи и се притискаха нежно; Козачев сещаше на ръката си бързото туптене на Тоткиното сърце и топлината на тялото ѝ.

На бабината Ганчовичина вратня удариха много пъти, но никой не им отвори. Подир тия безответни тропания те изгубиха надежда.

– Нарочно не отваря – пошушна Тотка; – сърдита е, тя ме предупреди, че няма да отваря след полунощ.

– Сега? – попита в недоумение Козачев. – Да идем у нас, при Кула да спиш?

Но Тотка не даде да се издума.

– Боже мой! Недей!

Потропаха пак, за сетен път.

– Тогава да идем в хотела?

– В хотела? – извика с ужас Тотка.

– Именно там е в безопасност твоята репутация. Тебе те не познават, ще минем за женени.

Тоткиното сърце туптеше. Той стискаше ръката на девойката. Стояха няколко секунди мълчаливи.

– Добре – пошушна тя.

Козачев я поведе пак и се изгубиха нататък.

V

Бедничко, но спретнато накичената стаичка на Тотка, една до друга с Козачевата, гледаха на изток през нечистия двор. Утром тя пропускаше през прозореца си един златен сноп слънчеви лъчи, които падаха на девическото ѝ легло и на масата с учебниците ѝ.

Тотка беше минала тука още на сутринта от приключението, което разказахме.

Тя бе побързала в писмо да опише на майка си тиранския характер и грубостта на баба Ганчовица, от което се принудила да ѝ напусне къщата, и споделяше радостта си, че има годеник, един студент, момък образван и благороден.

Тя не знаеше как инък да нарече Козачева, с когото, въпреки стената, която ги делеше – за хората, живееха като женени. Подир вечеря те прекарваха свободните си часове, под заслона на ношта, в дълги уединени разходки из алеите на княз Борисова градина, делеха своите чувства и надежди под тихия шум на листата, упиваха се от думите си и въображението им рисуваше в най-обайни образи радостите на бъдащото. Често говореха за отвлечени въпроси – в нея област Тотка се чувствуваше слаба – или Козачев декламираше, пееше с лице въодушевено, с душа, препълнена от младежко вълнение, и с дълги коси, развявани по челото му.

Един облак обаче дойде да помрачи идилията му. У Кула се настана нов наемач, Транков, приличен и жив момък, с руса брада и заострени мустаци над малки женствени уста, чиновник от Министерството на финансите. Скоро Козачев забеляза, че Транковите подмилквания не бяха неприятни на Тотка, която кокетничеше с него открито. На бележките му Тотка се изсмя и го нарече ревнив... Козачев я укори в непостоянство и в забравяне честното слово. Тя видя, че страда, и му се обеща да измени обноските си и да не насърчава надеждите на Транкова. Подир това настана мир.

Настана мир, но облачето остана в ясното небе на неговото щастие. Ревността като едно червейче, измътено в дълбините на душата му, гложеше радостта му, смущаваше мирът му, тровеше бляновете му. Козачев стана по-дозрителен. Образът на Транкова му се изпречваше и го плашеше; само когато се намираше при Тотка, той се чувствуваше сигурен и щастлив. Той беше постоянно с нея, дружеше я до училището

й, причакваше я на излизане.

Тотка продължаваше да бъде се мила с него. Транков странеше вече, очевидно Тоткината внезапна хладина го отдалечи.

– Ах! Отде е тоя брилянтен пръстен? – попита очуден, като видя на пръста й един елмаз.

Тя се изсмя. И сочните й чувствени устни се усмихнаха дяволито.

– Усети!

– Кой ти го даде? – питаше Козачев запъхтян и я гледаше в сините очи. – Тоя? Транков?

Тя го изгледа пленително:

– Гламчо, не видиш ли, че тоя е лъжлив камък? Купих го вчера за един лев на разпродажбата.

Козачевите очи светнаха.

– Защо ме уплаши тогава?

Тя се смееше.

– Плаши се, щом ме не вярваш.

– Тодорице, обичаш ли ме?

– А ти обичаш ли ме?

Козачев с безпокойство беше забелязал тая малка промяна, единствената в отношенията им подир Транковото появяване в кръгозора на живота им. На любимия на любовниците въпрос: „Обичаш ли ме“? тя избягваше утвърдителния отговор, който Козачев получаваше преди, и даваше уклончив...

Един ден тя му обяви, че няколко другарки ще идат сутринта на сбора на един манастир в софийските околности и че може да пренощуват там.

Той я чака нетърпеливо да се върне вечерта. Тя не дойде. Той мина безсънна нощ. Неговото въображение работеше болезнено. Само къде сутринта той позаспа и веднага се разбуди стреснато: той беше видял в бляновете си Тотка и Транкова, че пътуват в кола заедно?... Цял ден той чака и очига връщането й и при всеки гърмеж на файтон сърцето му блъскаше лудо и се свиваше от болеж и вълнение. Мръкна. Той излезе да се разходи и закрачи из улицата. Нов файтон се зададе. Тотка беше, но с Транкова! И файтонът идеше от противоположната страна...

Той се затресе цял, стори му се, че светът се сгромоляса пред него, ушите му писнаха...

Файтонът спря, но не тъкмо пред Кулини...

Подир една бурна сцена обезумелият от скръб и ярост Козачев се изнесе същата нощ от Кулината къща, дете всеки миг вече, заедно със

спомените, му донасяше ужасни страдания.

Сутринта Гранков мина в стаята му. Заедно с нея той завзе и положението на Козачева...

Гранков беше направил запознанство пръв път с Тотка в ресторана, дето тя ходеше да се храни няколко време с другарки, когато живееше у баба Ганчовица.

Красив, лек, суетен, с малко заучена светскост, той бе лесно спечелил Тоткината симпатия. Дваж беше придружил Тотка вечер у дома ѝ. Подир това, като мина Тотка у Кулини, вече го не срещаше. Случаят помогна – а Кула помогна на случая – да се поднови в сериозна форма едно приятелство, тъй честито започнато.

Гранков при обещанието, че ще я земе, подкрепено красноречиво от дара на елмазения пръстен, привлече и умееше да задържи пеперудиното сърце на Тотка с лъскавината на своята външност и обноски, лустро върху една дребна и просташка душа, заменяща у него идеализма, доверчивото сърце и богатите чувства на бедния и немотен отритнат студент.

VI

„Мила мале!

Да ти се пофалая: аз съм вече акушерка, получих диплом. Аз си обезпечих независим живот, моето главно желание. Много ми се би искало да упражнявам занаятието си в моя роден градец, да бъда при вас, че ми измиляхте. Вярвам, че и ти би се радвала също. За жалост бедността, която царува в Мезарево, и закоренялата привычка на нашите хора да си служат с едновременските «баби» не ми позволяват да се реша на това. Аз реших да практикувам акушерството в София, дето плащат добре и има напредък. Понатъък ще ти пиша да дойдеш да ме видиш.

Имам и друго радостно известие да ти съобщя и вярвам да се зарадваш: аз имам годеник, господина Транкова. Млад и добър момък, чиновник в Министерството на финансите, с твърде добра заплата. Ами другият? – ще попиташ. Отказах му, мале, защото беше сиромаш. И с груб нрав излезе и щях да бъда нещастна с него. Аз не мога да търпя деспотизъм. Транков ме много обича, живее също у кака Кула. И тя е много радостна за сполуката ми и те поздравлява. Поздрав и от Транкова. Той ми подари скъпоценен пръстен.

Поздравлявам сърдечно татка и всичките домашни и ти цалувам десницата.

Твоя дъщеря *Тотка*“

VII

Баба Велика седеше в стаята си до прозореца с цветята и четеше. Навън слънцето грееше високо през листата на акациите в двора.

Баба Велика остави книгата и погледна към вратата, защото отвън чу непознати стъпки. Веднага вратата се отвори. Влезе Танчовица заморена.

– Добър ден, како Велико! – извика тя със засмяно лице.

– А! Гинке!

И баба Велика скокна пъргаво и посрещна гостенката.

Гинка заприказва живо и весело, зачурулика. Носи много здраве от Мезарево, от Танча, от децата, от всички роднини. Дошла преди три дни да повиди Тотка, да ѝ се порадва, и утре си отива.

– Тотка свърши акушерско училище? – попита баба Велика.

– Как? Свърши още лани, како Велико, и си има занаят. Благодарим на вас, че залегнахте да я приемат... Та ти не знаеш? Ах, тая Тотка... Казвам ѝ: мари Тотке, защо не ходиш у кака Велика? – Срамува се! Дива. Ами ние сме си роднина.

– Ние я обичаме. Зле прави, че не дохожда.

– Ама думам ѝ, како Велико!

– Чух, че оставила баба Ганчовица!

– Оставила я бе, како Велико, защото Ганчовица е грубичка, както си я знаеш. А младите не търпят, не са като нас... Аз съм ѝ сърдита и нито отидох да я видя. Плаках, когато Тотка ми писа за обносните ѝ.

– И у Кула живее?

– У Кула, како Велико. Кула я наглежда и я пази като очите си, като майка... Тя много фали годеника.

– Чух, че се е сгодила... Как го викаха? Троянов?

– Транков, ще кажеш? А, не Транков, како Велико. Тя чула за Транкова лоши работи, бил развратен... Казала му: „Господине, не си за мене и аз не съм за тебе! Прощавай!“ И му дала пътя... Той пръскал, че я оставил и други врели-некипели... Но Тотка ми разказа същата истина и Кула я потвърди, че е така... Аз, когато ми още писа, та ми се пофали, казах си: „Опитвай си ума, Тотке, отваряй си очите, да не излезе като она, студентина.“ И Танчо думаше: „Джанъм, тя за наука ли е отишла там или да дири годеници?“ Аз му казах: „Танчо, остави я, независима е. Нека си избере човек, що ѝ е късмет... Мене ме дадох на тебе, без да

те харесвам, право да ти кажа... Аз не ща да се месим на Тотка. Тя е умна, образована и по-добре отбира от нас, ръждясалите. Остави на младите свобода.“ Тъй ли е, како Велико? Тоя сега е сериозен човек.

– Кой е той, годеникът?

– Димитров, македонец. Но богат, казва Кула... Челяк не млад, тъй четирийсетгодишен... Но сериозен, сериозен!... Гледа де стъпа Тотка... Живей у Кулини... Обича я, како Велико, обича я страшно... Пара не дава да похарчи, всичко той... Тотка си изхарчи, каквото имаше. Сега, е нова акушерка, не я познават дотам още... разбираш? Но завистлив! Ако нявга повикат Тотка ноще при родилка, той прати Кула да я следи! Тъй, сполучила е.

– И той живее у Кулини? – попита зачудено баба Велика.

– Тъй, там запознал Тотка и се харесали.

Баба Велика се замисли.

– То добро, само гледайте да стане сватба... по-скоро.

– Сватба – за това дойдох, како Велико, да го подканя да се венчуют, защото тъй не може... вика се, живеят тъй... Хората ги знаят сгодени, но те... извинявай, тъй... Това не прилича, нали, како Велико? Стига вече единайсет месеци годеници... И Тотка наляга за венчило... „– Аз, каже Димитров, не бързам, искам да се убедя в поведението й...“ Какво й има на поведението? Най-последно натисках го всякак, заплаших го: – Нямам дъщеря, рекох, за подигравка... Дъщеря ми е бисер!... – И той склони.

– Слава богу – каза баба Велика и си отдъхна.

– Но не, каже, сега – по Петровден...

– Добре, нека бъде по Петровден... Много се мина, малко остана. Тогава ще дойда пак, да направим сватбата. Да мине и тоя кахър...

– Стига да е честито, Гинке...

– Ще е честито, ще е честито! Наздраве, за много години и добро видение, како Велико! – и Гинка зема с лъжичка сладко, което донесе на блюдо слугинята.

VIII

Дойде Петровден. Баба Велика се надява няколко дни да ѝ дойде Гинка на гости и да доведе Тотка с мъжа ѝ, както се обеща, да им се порадва.

Гинка не дойде.

После баба Велика се научи, че Гинка съвсем не е дохождала в София по Петровден.

Гинка не дойде и по-после.

Може би сватбата пак беше отложена от годеника.

Може би Тотка беше фанала нов...

София, 1900

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4409>]